

ஸ்ரீமதேசராமாநுஜாய நம: 908

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தோகுதி 3.

VOL. 3.

அகஷப

வருஷம்

சிந்திரை

பகுதி 4.

No. 4.

1926.

APRIL

&

MAY

“தனக்குவனையில்லாதான்ருள்” சரீர்தபர்தகல்லை மனத்தவலைமாழ்மலிது”.—தேய்வப்புவளி.

பொருளடக்கம்.

1. திருப்பல்லாணம்:- ப. அ. 97
2. ஈசுவரபூர்த்தி:- ... 104
3. ஊழ்:- ... 115
4. ஸ்ரீ வைஷ்ணவதத்வதிவாகரம்:- ஸ்ரீமக்
பரமஹம்ஸேத்யாகி திருமாவிருஞ்சோலை
ஜியர்ஸ்வாமி. 121
5. ஓர்முக்ய அறிவிப்பு:- பத்மநாபராமாநுஜ காஸர்
பாலக்கரை திருச்சி. 126

பண்டித. ஆ. அரங்கராமாநுஜன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு தூ 2.] [தனிப்பிரதி அனா 4.
வி.பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம். அக்கரை தேசங்களுக்கு 2-4-0
மதுரை, தெற்குமாரட்டுத் தெரு,
ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸில, பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாயின மூன்றாம் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாவை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறைபாக ரீதியாக சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வேண்டாதவர்கள் முன்னரே தெரிவித்துவிட வேண்டும். பத்திரிக்கைக்காகவே அச்சாபீஸ் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை கடைபெறுகிற விஷயத்தில் ஐயப்படவேண்டாம். பத்திரிகையின் பன்முகமாகப் பத்திரமாதிரிப் பல வெளிப்பாடுகளுக்குச் சென்றிருந்தாலும்கூட பத்திரிகை காவல்களில் வெளிப்பாவதற்குத் தடைப்பட்டிருப்பதற்குப் பிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாட்டில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்கட்குப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயின் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கிடைக்கவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நாமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணா அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சங்கதிகள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பளைக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா நேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பின் வி. பி. யைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் நேயர்கள் இவ்வித நட்புத்தையுண்டுபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா தாராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விலாசம்மாறும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரிலும், மணியார்டரிலும் சந்தா கம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமய திவாகரம் ஆபீஸ்,

239, தெற்குமார்ட்ரேத் தெரு, மதுரை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமா நாராயணம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந. அக்ஷயஸ்ரீ சித்திரைமீ

பகுதி ச

Vol. 3.

April & May 1926.

No. 4

திருப்பல்லாண்டு.

[42-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

“ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்தெங்குழாம்புகுந்து
கடமனமுடையீர்கள்லாம்பொழிவந்தொல்லைக்கடமிடுஞ்
சாநெகரமுமன்கறியநடு மாராயணயவென்று
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர்வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே”

ஆழ்வார்:-கைவல்ய நிஷ்டர்களே! (ஆத்மா துபவத்தில் விருப்புடையவர்களே!)

கைவல்யர்:-ஸ்வாமி! எங்களை அழைத்ததற்குக் காரணம் என்ன?

ஆழ்:- *ஏடுநிலத்தில் 'டுவதன்முன்னம்'-உங்களுடைய ஸ-புக்ஷம சரீரங்கள் அவற்றிற்குக் காரணமான மூலப்ரகிருதியில் வயிப்பதற்கு முன்பே.

*ஏடு—பாலாடை. இது, பாலின்சாராம்சமாம். ஸ்தாலசரீரத்தைக் காட்டிலும் ஸ-புக்ஷமசரீரம் ப்ராதாந்யமுடையதாம். ஆதலால் இங்கு ஸ-புக்ஷமசரீரத்தை 'ஏடு' என்றுணர்த்தலாயிற்று. ஆத்மா, மோக்ஷமடையும்வரையிலும் தன்னேவிடாதபற்றி நிற்பது ஸ-புக்ஷமசரீரமாதலால் இதற்கு ப்ராதாந்ய முண்டாயிற்று, இதுநிற்க, ஏடு என்பதற்குப் பொல்லாங்கு என்றும், உடம்பென்றும் பொருளுரைப்பதுமுண்டு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாயின மூன்றாம் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ஓயாவை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக ரூ. 1 சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது கனம். பத்திரிகை வேண்டாதவர்கள் முன்னரே தெரிவித்துவிட வேண்டும். பத்திரிகைக்காகவே அரசாபிள் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை கடைபெறகிற விஷயத்தில் ஐயப்படவேண்டாம். பத்திரிகையின் பண்டநாகப் பத்திராதிபர்பல வெளிப்புரிகளுக்குச் சென்றிருக்காமாகலால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளிப்பாவதற்குக் கடைபிடிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இனிமேல் அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளிப்பாடப்பெறும். சந்தா மார்கட்குப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கடைத்தயுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். காமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சங்கதிகள் எழுதித் தெரிவிக்கொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பளைக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா தேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பின் வி. பி. வைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் கமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் தேயர்கள் இவ்வித நஷ்டத்தைபுண்டுபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா நாராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விவரம்மாறும் சந்தாதார்களை தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் வெட்டிலும், மணியார்டரிலும் சந்தா அப்பவைக்குரிதல் அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமய திவாகரம் ஆபீஸ்,

239, தெற்குமார்டுத் தெரு. மதுரை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேவராஜா நாராயணம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ௩. அக்ஷயவ்ருசித்திரைமீ

பகுதி ௪.

Vol. 3.

April & May 1926.

No. 4.

திருப்பல்லாண்டு.

[42-ம் பக்கத் தோடர்ச்சி]

“ஏடுவிலத்திலிவதன்முன்னம்வந்தெங்குழாம்புகுந்து
கடமனமுடையீர்க்கள்வரம்பொழிவந்தொல்லெக்கடுமினே
என்கொழுமுகள்கறியநீமாராயணையவென்று
பாடுமனமுடைப்புத்தருள்ளீர்வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே”

ஆழ்வார்:-கைவல்ய நிஷ்டர்களே! (ஆத்மாநுபவத்தில் விருப்புடைய வர்களே!)

கைவல்யர்:-ஸ்வாமி! எங்களை அழைத்ததற்குக் காரணம் என்ன?

ஆழ்:- “ஏடுவிலத்தில் வெதன்முன்னம்”-உங்களுடைய ஸஞ்ஞம சரீரங்கள் அவநிறிற்குக் காரணமான மூல பாகிருதியில் வசிப்பதற்கு முன்பே.

உத-பாலாடை. இது, பாலின்சாராம்சமாம். ஸ்தலசரீரத்தைக் காட்டிலும் ஸலிஷ்மசரீரம் ப்ராதாந்யமுடையதாம். ஆதலால் இங்கு ஸலிஷ்மசரீரத்தை 'ஏடு' என்றுணர்த்தலாயிற்று. ஆத்மா, மோக்ஷமடையும்வரையிலும் தன்னையிடாதுபற்றி நிற்பது ஸலிஷ்மசரீரமாதலால் இதற்கு ப்ராதாந்ய முண்டாயிற்று, இதுநிற்க, ஏடு என்பதற்குப் பொல்லாங்கு என்றும், உடம் பென்றும் பொருளுரைப்பதுமுண்டு.

கைவல்:-எங்களுடைய ஸஞ்ஞம் சரீரங்கள் மூலப் பிரகிருதியில்
லயித்துவிட்டால் எங்கட்கு என்ன கெடுதியுண்டு?

ஆழ்:- மதுபடியும் நீங்கள் ஜென்மங்களை பெடுத்து ஈசுவரனை
யடைதற்குரிய உபாயத்தைப் பெற்று அவனை அநுபவிப்ப
தற்கு உங்களால் இயலாதன்றோ!

கைவல்:-அதற்காக நாங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன?

ஆழ்:- 'வந்து எங்கள் குழாம்புகுந்து'-வந்து எங்களுடைய கூட்
டத்தில் பிரவேசித்து.

கைவல்:-தேவரீருடைய சமீபத்தில் வந்து நிற்கிற எங்களைச் சேய்
மையி ல் (தூரத்தில்) இருப்பவர்களை அழைப்பதுபோல
'வந்து' என்று சொல்வது முறையோ?

ஆழ்:- ஈசுவரனுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அவனுக்கு
வாழ்த்துக்கூறி அவனுக்கப்பே புருஷார்த்தமாகக் கொண்
டிருக்கும் நிலைமையுடையோம் நாங்கள். நீங்கள் ஒவ்வொரு
வீரும் பிறருடைய வாழ்வைக்கண்டு சகிக்காமல் தம் வாழ்க்
கையே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டிருப்பீர். உங்களுடைய
நிலைமையையும், எங்கள் நிலைமையையும் ஆராய்ந்தால்
அவை ஒன்றிற்கொன்று மிகவும் தூரமுடையதாயிருக்கும்.
இப்பொழுது நீங்கள் இடத்தால் எம்மைக்கிடமிருந்தும்
ஸ்வபாவத்தால் சேய்மையி லுள்ளீர்களாதலால் இங்ஙன
மழைத்தோம்.

கைவல்:-தேவரீருடைய கூட்டத்தில் நாங்கள் பிரவேசிப்பதற்கு
வேண்டிய யோக்யதைகளை உரைத்தருள்க.

ஆழ்:- *'கூடுமனமுடையீர்கள்'-எங்களுடைய கூட்டத்திற் சேர
வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையீர்களாயிருக்கின்ற இவ்
வளவு மாத்திரமே போதுமானது.

*பற்றப்படுவது பூர்ணவிஷயமாதலால் அதை யடைவதற்கு இசைவை
ஒன்றுமாத்திரமே அமையுமென்பார் 'கூடுமனமுடையீர்கள்' என்றார்.

கைவல்:-சாமான்யமான ஸ்வர்க்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களைப்
பெறுவதற்கும் உபாஸனை, தீர்த்தபாத்திரை முதலிய அங்
கங்கள் வேண்டிபதிருக்கின்றனவே, தேவரீரால் சொல்லப்
படுகிற புருஷார்த்தமோ மிகவும் சிறப்புடையதாயிருக்
கிறது. அதை யடைவதற்குத் தக்க யோக்யதைகள் மிகு
தியும் வேண்டுமே; அங்ஙனமிருக்கத் தேவரீர் ஈஸபமாக
உரைக்கிறீரே?

ஆழ்:- உறவில்லாத பிறருடைய உபகாரத்தைப் பெறுவதற்குப் பல
ருடைய துணைகளைப் பெறவேண்டும். மாதா பிதாக்களை
யடைவதற்கு இச்சை ஒன்றுமாத்திரமே போதுமானன்றோ!
இவைபோல ஈசுவரனை ஒழிந்த மற்றப் புருஷார்த்தங்க ளெல்
லாம் உரிமையற்றனவா யிருக்குமாதலால் அவற்றை யடை
வதற்கு மிகுந்த யோக்யதைகளைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள
வேண்டும். ஸர்வேசுவரன் எல்லா உறவு முடையவனாத
லால் உரிமை யுடையவனாகிறான். ஆகவே இவனை யடைவ
தற்கு இச்சை ஒன்றுமாத்திரமே அமையும்.

கைவல்:-ஸ்வாமி! தேவரீர் அருளியதினால் ஸர்வேசுவரனை ஸூல
போபாயத்தால் அடையலாமென்ப தறிந்துகொண்டோமாத
லால் தேவரீர் நியமித்தபடி கூடும் மனமுடையவர்களாய்
வந்து சேர்ந்தோம்.

ஆழ்:- இப்பொழுது நீங்கள் கூடுமனமுடையீர்களா யிருக்கின்ற
எண்ணம் மாறுபட்டுப் பழுதடையாதிருக்க 'வரம்பொழி
வந்* தொல்லைக் +கூடுமினோ'-நீங்கள் முன்பு சம்சார தாபாக்

*கைவல்யர்களுடைய ஸ்திரமில்லாத ஸஞ்ஞம்சரீரங்கள் மூலப்பிரகிரு
தியில் லயித்துவிட்டால் அதன் பின்பு செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே
என்கிற அநுதாபத்தால் 'ஒல்லைக்கூடுமினோ' (விரைவில்வந்து சேருங்கள்)
என்று உரைத்தார்,

+ஆத்மாக்களுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தமிருப்ப
தால் இவ்ருக் கைவல்யர்களை 'வரக்கடவீர்கள்' என்று அழைக்காமல் ஒருகால்
கூடிப்பிரிந்தவர்களைக் கூப்பிடுவதுபோல் 'கூடுமினோ' என்றார்.

னியைக் கண்டு நடுநடுங்கி, 'இதை ஒழித்துக்கொண்டு ஆத்மாநுபவ மாத்திரமே போதுமானதென்று வரம்பிட்டுக் கொண்டிருந்தீர்களன்றோ! அவ்வரம்பை அடியோடு ஒழித்துக்கொண்டு விரைவில் வந்து சேர்வீர்களாக.

கைவல்:-ஸ்வாமி, தேவரீர் நியமித்தபடி எங்களுடைய கொள்கைகளை அடியோடு விட்டொழித்து, வந்துசேர்ந்தோம் இனி செய்யத்தக்கது யாது?

ஆழ:- “நாடுநகரமும் நன்கறிய” — நாட்டிலிருக்கின்ற அறிவிலார்களும், நகரத்திலிருக்கின்ற அறிவுடையோர்களும் நீங்கள் எங்கள் கூட்டத்தில் பிரவேசித்ததன் நன்மையை நன்கறிய * “நமோ நாராயணாயவென்று” பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர்! — நினைத்திருக்கு மவ்வளவன்றியில் அன்பிற்குப் போக்குவிட்டுப் பாடவேண்டுமென்ற நெஞ்சுண்டாம் படியான பிரீதியையுடையீராகில் “வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே” — வந்து பல்லாண்டு பாடக்கடவீர்.

“அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகியசுராரிர்க்கதரை
இண்டக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்தவிருடிகேசன்ருனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடிதொழுதாயிரநாமஞ்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிரந்துபல்லாண்டுபல்லாரிரத்தாண்டென்மினே”

ஆழ:- ஐசவரியத்தில் விருப்புடையவர்களே!

ஐசவரியத்தில் விருப்புடையவர்கள்:- ஸ்வாமி, நாங்கள் ஐசவரியத்தில் விருப்புடையோம் என்பதை எவ்வாறறிந்தீர்?

ஆழ:- உங்களுடைய பேச்சுக்களே இன்னதில் விருப்புற்றிருக்கின்றீர்களென்பதை விளக்குகின்றன. அவையாவன — “அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகிய யசுர ரிர்க்கதரை, இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த” என்பனவாம். ஐசவரியங்

* நமோநாராயணாயவென்று — நம: — எனக்கு நான் உரியேனல்லேன். நாராயணாய — எல்லாருக்குந் தலைவனாயிருக்கின்ற நாராயணனுக்கே எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்யக்கடவே நென்பதாம்,

களில் ஒப்புயர்வற்றது அண்டங்கட் கெல்லாம் அதிபதியாயிருப்பதாம். இந்தப் பதவியை விரும்புகின்றவன் ‘அண்டாதிபதயே நம:’ — (அண்டங்கட்கெல்லாம் அதிபதியாயிருக்கின்றவனே உன்னை வணங்குகின்றேன்) என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பிரார்த்திப்பான். விரோதிகள் ஒழிய வேண்டுமென்ற விருப்புடையவன் ‘அசுரசத்ரவே நம:’ — (அசுரர்கட்குச் சத்துருவாயிருக்கின்றவனே உன்னை வணங்குகின்றேன்) என்று பிரார்த்தனை செய்வான், என்பது பிரஸித்தியன்றோ!

ஐச:- ஸ்வாமி, நாங்கள் “அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி — அண்டக் கூட்டங்கட்குத் தலைவனாகி, அசுரர் இராக்கதரை-அசுரர், இராக்கதர்களுடைய, இண்டக்குலத்தை-நெருங்கிய கூட்டத்தை, எந்த எந்தகளைந்த-அடியோடு ஒழித்த என்ற இவ்வளவு மாத்திரந்தானே கூறினோம். இதில் எங்களுடைய பிரார்த்தனை இருப்பதாகத் தோற்றுகிறதா?

ஆழ:- கொடையாளியாயிருப்பானிடத்தில் ஒரு எலுமிச்சம்பழம் இருக்கக்கண்ட ஒருவன், இது என்ன அழகுடையதாயிருக்கிறதென்று சொல்வானாகில், குறிப்பறிந்த அக் கொடையாளி இதைப் பெற்றுக்கொள் என்று சொல்வான். அதுபோல “அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி” என்று நீங்கள் சொல்லுகிற சொல்லைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் ஸர்வேசுவரன் உங்களுக்கு அண்டாதிபத்யத்தில் விருப்பமுள்ளதென்றறிவான் அவன் மிகவும் உதாரனாதலால் விரும்பியபடி அருள் செய்வான்.

ஐச:- தேவரீர் அருளிச்செய்தபடி ஸர்வேசுவரன் அவ்வளவு உதாரனாயிருப்பானாகில் எங்களுடைய விருப்பத்தைப் பெறுவதற்கு என்ன தடையுண்டு?

ஆழ:- ஸர்வேசுவரன், எவ்வெவர் எதையெதை விரும்புகின்றனரோ அவ்வவர் விரும்பியபடி கொடுக்கின்றான். அவ்விஷயத்தில் யாதொரு தடையுமில்லை. அங்ஙனமாயினும்

நீங்கள் ஐசவர்யத்தைப் பெறும் நிமித்தமாக ஸர்வேசுவரனைக் குறித்துப் பிரார்த்திக்கிற காலத்தில் அவன் வடிவழகில் ஈடுபட்டு நோக்கக் கடவீர்கள்.

ஐசு:- அப்படிச் செய்வதால் எங்கட்கு உண்டாகும் நன்மையென்ன?

ஆழ:- இருடிகேசன், தம்மை யடைந்தோர்களின் இந்திரியங்களை நல்வழியில் நியமிக்கும் சக்தியுடையவனாதலால், நீங்கள் “மமேதம்” (என்னுடையது) என்று நெடுநாளாக மமகாரம் கொண்டு திரிந்தீர்களன்றோ! அதை அடியோடு உங்களை மறக்கும்படிசெய்து தன்பக்கல் அன்புண்டாகும்படி செய்வானாதலால் அவனை யடையலாம். இது பெறப்பேறன்றோ! இதனினும் சீரியதொன்றுளதோ?

ஐசு:- ஸ்வாமி! தேவரீர் அருளியபடி அவனுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு அவனால் வசிகரிக்கப் பெற்றோம்.

ஆழ:- “தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்!” ஐசவர்யத்தில் விருப்பமற்று ஈசுவரனிடத்தில் அன்புடையார் கூட்டத்திற் சேர்ந்திருக்கின்றவர்களே!

ஐசு:- ஸ்வாமி! இனிமேல் நாங்கள் செய்யவேண்டியது யாது?

ஆழ:- “வந்தடிதொழுது”- நீங்கள் ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளே பிரயோஜனமாக கிணந்துவந்து தொழுது.

ஐசு:- அதன்பிறகு செய்வதென்ன?

ஆழ:- முன்பு ஐசவர்யமே பிரயோஜனமாகக் கொண்டு இச்சித்த விஷயங்களை அனுபவிப்பதே யாத்திரையாகத் திரிந்தீர்களன்றோ? அதையொழித்து ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளே பிரயோஜனமாகவும், தொழுகையே யாத்திரையாகவும் கொள்ளக்கடவீர்கள்.

ஐசு:- இதன்மேலும் நாங்கள் செய்யத்தக்கது என்ன?

ஆழ:- “ஆயிர நாமஞ்சொல்லி”—நீங்கள் முன்பு நூதன ஐசவர்யத்தை யடையவேண்டுமென்றும், இழந்த ஐசவர்யத்தைப்

பெறவேண்டும் ‘அண்டாதிபதயே நம:’ என்றும் ‘அசுர சத்ரவே நம:’ என்றும் இரண்டு நாமத்தையே உச்சாரணம் செய்து போந்தீர்கள். இப்பொழுது உங்கட்கு ஸர்வேசுவரன் அந்த விருப்பத்தை அடியோடு ஒழித்துவிட்டா னாதலால் அவனுடைய எல்லாப் பெயர்களும் சொல்லுதற்கு இனிமையா யிருக்குமன்றோ! ஆதலால் அவனுடைய ஆயிர நாமங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு;

ஐசு:- ஸ்வாமி! தேவரீர் நியமித்தபடியே செய்கிறோம். இன்னும் எங்கட்குரியவற்றை நியமிக்க வேண்டியிருந்தால் அருளிச் செய்யவேண்டும்.

ஆழ:- “பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்து”—அஹங்கரித்துத் திரிந்த பழைய ஜாதியை ஒழித்து.

ஐசு:- ஒரு ஜன்மத்தில் இயற்கையில் அமைந்து கிடந்த ஒரு ஜாதியை ஒழித்துக்கொள்வதெப்படி?

ஆழ:- நீங்கள் தொண்டக்குலத்தில்வந்து சேர்ந்தவுடன் உங்களது நன்மையே புருஷார்த்தமென்று திரிந்தகாலம் ஜன்மந்திரமாய்த் தோன்றும், இங்கு ஈசுவரனுடைய அனுக்கிரகத்தால் ஸ்வரூப பேதமுண்டாவதையே தொண்டக் குலமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்வரூப பேதமாவது-எனக்கு நானென்றிருந்த நிலைதவிர்து உனக்கே (ஈசுவரனுக்கே) உரியேனென்ற நிலையுண்டாவதாம். இராஜரிஷியான விசுவாமித்திரன் ஒரு ஜன்மத்திலேயே தபசிஞால் பிராமரிஷிபானதுபோல ஒரே ஜன்மத்தில் ஈசுவரனுடைய அதுக்ரஹத்தால் தொண்டக்குல முண்டாவதற்குத் தடையாதுளது? மேலும் நீங்கள் ஸர்வேசுவரனுக்குப் பல்லாண்டுநூறக் கடவீர்கள். அப்பொழுது ஸர்வேசுவரன் தமக்கொரு நன்மை தேடித்திரிந்த இவர்கள் இப்பொழுது நம்முடைய நன்மையை விரும்பிப் பல்லாண்டு பாடுகின்றார்களே யென்று அன்புடன் உங்களை நோக்குவான். அதன்பின்பு ‘பல்லாயிரத்தாண்டு என்மின்?’ அந்த நோக்கமும் பல்லாயிர வருஷம் வாழக்கடவதென்றுரைப்பீர்களாக. இதுவே உங்கட்குப் பெறப்பேறாயிருக்கும்.

(தொடரும்).

ப. அ.

ஸ்ரீ: நகவரபூர்த்தி.

‘ஒத்தாரும்மிக்காரும்ல்ல’ தவறாப ஸர்வேசுவரன், ‘நினைந்த வெல்லாப்பொருள்கட்கும்வித்தாய்’ என்றபடி எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாய், காணப்படுகிற எல்லாப் பொருள்களும் தன்னுடையனவாய் ஒன்றுலொருகுறைபாடில்லாது ஸர்வபரிபூரணமாய் விளங்குகிறான். இங்ஙனம் விளங்குகின்றனாதலால் நம்மால் கொடுக்கப்பட்டவற்றைக்கொண்டு அவன் உகப்படைகிறு நென்பதில்லை. மேலும் உண்மையை ஆராய்ந்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் அவனுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. ஆதலால் அவனுக்குக் காணிக் கையாகக் கொடுக்கத்தக்க பொருளுமில்லை. ஆகவே அவனுக்கு உபகாரமாகச் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிக்கின்றோ மென்பதும், நம் முடைய வஸ்துக்கள் சிலவுண்டென்று கருதுவதும் அஜ்ஞாந கார்யங்களாம். இதுபற்றிப் பே ஆழ்வாரும்,

“யானேயென்னையறியகிலாதே
யானேயென்றனதேயென்றிருந்தேன்
யானேயென்னுடைமையுமீயே
வானேயேத்துமெம்வானவரேறே”

நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய் அவர்களால் போற்றப்படுகிற எம் பெருமானே! இராஜபுத்திரன் வேடன் கையிலகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாக எண்ணிக்கொள்வதுபோல உனக்கு நான் அடிமையாய் இருப்பதறிபாமல் யானு மென்னுடைமையுமென்று வருத்துக் கொண்டு ஒரு குறைபாடு தோற்றுபகிருந்தேன். பின்பு உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்குப்போது யானும் என்னுடைமையுமீ உனக்கு விசேஷணமாக விருக்கின்றோம்களில் யானும் என்னுடைமையுமீ நீயே ஆகின்றாய் என்று அருளிச்செய்தார். இன்னும் லோகதேசிகளும், “தான் (ஆத்மா) தரித்திரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்க வாவதொன்றில்லை. அவன், (ஸ்ர்வேசுவரன்) தந்ததைக் கொடுக்கு மிடத்தில் அடைவிலே கொடுக்கில் அதுபாயமாம்; அடைவுகெடக்

கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.” என்றருளிச்செய்தார். இதன் பொருளாவது:— எல்லாவஸ்துக்களும் ஸர்வேசுவரனுடையனவாய் இருக்கின்றனவாதலால் ஆத்மா தனக்கென ஒன்றுமில்லாத தரித்திரனாயிருக்கின்றான். ஆதலால் அவன் விஷயத்திற் செய்யத்தக்க ஒரு பொருளும் இவனிடத்திலில்லை. அவனால் கொடுக்கப்பட்ட சரீரேந்திரியாதிகளை நினைத்தல், வாழ்த்துதல், அர்ச்சித்தல், வணங்குதல் என்ற இவற்றால் அவனுக்குச் சேஷம் (அடிமை) ஆக்குமிடத்தில் அவனுடையவைகளை அவனுக்குக் கொடுத்தவனாகிறான். ஆகவே தானொன்றுங் கொடுத்தவனாகின்றானில்லை. அதனால் அது, இவனுடையப்போகிற பலத்திற்குச் சாதனமாகமாட்டாது. சரீரேந்திரியங்கள் என்னுடையன என்ற நினைவுடன் ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் இவற்றை உபயோகப்படுத்துவானாகில் இராஜாதனத்தைத் திருடிக்கொண்டு பின்பு ராஜஸபையிற் சென்று ‘இதை இராஜாவுக்கு நன்கொடை செய்கிறேன்’ என்றால் எவ்வாறு களவு வெளிப்படுமோ அதுபோல இவனுடைய கள்ளத்தன்மை புலப்படுமென்பதாம். இனி, பரிபூரண வஸ்துவாகிய ஸர்வேசுவரனை உகப்பிப்பதற்கு ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான் செய்யலாமோவென்னில் அதுவும் ஜ்ஞாந கார்யமாகாது. இதைக்குறித்து ஆழ்வாரும்,

*“எனதாவியுள்கலந்தபெருநல்லதவிக்கைமாறு
எனதாவிதந்தொழிந்தேனினி நீள்வதென்பதுண்டே
எனதாவியாவியும்நீபொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்
எனதாவியார்யானார்தந்தநீகொண்டாக்கினேயே”

* மிகவும் அற்பனாகிய என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவில் தனக்கேர் நன்மை பெற்றதாக நினைத்துக் கலந்த சிறந்த உபகாரத்திற்குக் கைமாறாக என்னுடைய ஆத்மாவை உனக்குக் கிரய விக்ரயங்கட்கு யோக்பமம் படி கொடுத்தேன். இனி இதற்கு மீட்சியென்பதொன்றில்லை; என்றார். ஸர்வேசுவரன், ஆழ்வீர்! நீர்செய்த கார்யமிகவும் அழகுடையதாயிருக்கிறதே; யாருடைய திரவ்யத்தை யாருக்குக் கொடுத்தீர் ஆராய்ந்து பார்ப்பீராக என்றான். ஆழ்வார், பிரளயவெள்ளத்தில் உலகங்களி லுள்ளாரெல்லாம் அழியாதபடி ரக்ஷித்ததுபோல நான் பிரிந்து வருந்தாமல் என்னோடு கலந்தடிமை கொண்டவனே! கொடுக்கப்படுகிற வஸ்துவும், கொடுக்கிறவனாகிய யானும் யார்? எனக்கு ஸத்தை தந்தவனாகிய நீதானே இங்ஙனமிருக்கின்ற நீயே என்னைக் கொண்டருளினாய் என்றார். என்பதாம்.

என்று அருளிச்செய்தார். இதற்கு ஈட்டில், “ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணாவிடில் ஸர்வமுக்குப் ப்ரணவகமாம், ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம், ஆனால் செய்யவடுப்ப தென் னென்னில்; பிராந்தி (மயக்கமுற்ற) ஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும், தெளிந்தால் ‘கொடுத்தோம்’ என்றிருக்கக்கடவனல்லன்; “உயாஸலிவிடது” “மயாஸமர்ப்பித:” “சுயவாகிநு” ஸரி வ்யாஜிதெ” “அதவாகிநு ஸமர்ப்பயாமிதே” என்றாரிதே” என்றுரைக்கப்பெற்றுளதும் இங்கற்பத்தக்கது.

இப்படி ஸர்வபரிபூரணான ஸர்வேசுவரனை எவ்வழியாலே நாமுகப்பித்தடைவது? அவனே வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லாத அறப்பெரியோனாயிருக்கின்றானால் எவ்வகையாலும் அவனை நாம் அடைவது அரிதாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனபின்பு அது விஷயத்தில் முயற்சி செய்யாமல் வாளாவிருப்பதே முறையாகுமென்னில்; அவ்வாறு கருதலாகாது. இங்கு ஸர்வேசுவரன் பூர்ண வஸ்துவாயிருக்கின்றானால் அவன் பெருமைக்குத் தகுதியாக நம்மால் செய்யத்தக்க பொருளொன்றுமில்லை யென்பதுரைக்கப் பட்டதேயன்றிப் பிறிதில்லை. அவன் மிகவேளிய உபாயத்தால் அடையத்தக்கவனாவான். அபூர்ணகுணமுடைய தெய்வங்களையுடைய பித்தடைவதே கஷ்டமாம். அங்ஙனம் பெற்றாலும் அவ்வாழ்வு அழிவுடையதாயிருக்கும். இதுவிஷயம் கீழ்க்குறிப்பிடுகிற வரலாற்றாலு மறியலாம். அது வருமாறு:—

யயாதிமஹாராஜன், புண்ணியச் செயலாகிய யாகம் பலவற் றைச் செய்து இந்திரனோடு ஒரு ஆசனத்திலிருந்தான். ஒரு நாள் இந்திரன், யயாதியை நோக்கி கர்மபூமியிலுள்ளவர்களில் புண்ணிய சாலிகள் யார்? என்று கேட்டான். யயாதி ‘ஒரு தேவதை முன்பு பொய் சொல்லலாக’ தென்று கருதி நான் பூமியில் வர்த்திக்கிற காலத்தில் உலகினரெல்லாம் என்னைச் சிறந்தவனாகச் சொல்வார்கள் என்றான். இதுகேட்ட இந்திரன் கோபங்கொண்டு நீ என்முன் உன் பெருமையைக் கூறினாய். ஆதலால் நீ பூமியில் விழுவாயாக என்று

சபித்தான். *இதனால் குணபூர்த்தியில்லாத தெய்வத்தின் வழி பாட்டின் கேடு அறியத்தக்கது.

இனி, ஸர்வேசுவரனிடத்தில் ஸர்வபரிபூரணத்வம் என்ற குணம் குடிகொண்டிருக்கின்றமையால் அவனை எளித உபாயத்தா லடையலாமென்பதுரைக்கப்படும்.

அநாதிகாலம் ஈசுவரவிஷயத்தில் சிறிதும் ஏறிட்டுப்பார்க்கா மல் இதரவிஷயத்தில் விருப்புற்று அலைந்துதிரிந்த தூர்க்குணநீங்கி ஈசுவர விஷயத்தில் நமக்குச் சிறிது விருப்புண்டாகுமாயில் அவ் வளவு மாத்திரத்தால் ஈசுவரன் உகப்படைவான். இது விஷயத்தைக் குறித்து ஆழ்வாரும்,

“மற்றொன்றில்லைசுருங்கச் சசான்தோமானிலத்தெவ்வயிர்க்குஞ்
சிறந்தவேண்டாசிர்திப்பேயமையுங்கண்டீர்கனந்தோ
குற்றமன்றெங்கள்பெற்றத்தாயன்வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்றுவைகல்வாழ்தல்கண்டீர்குணமே”

உலகிலுள்ளார்கட்கெல்லாம் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றோம். நீங்கள் பரக்க ஓர் விபாபாரத்தைச் செய்துதிரியவேண்டா. ஸர்வேசுவர னைச் சிந்திக்கிறமாத்திரமே அமையும். இவ்வளவு எளிமையாகப் பெறத்தக்க விஷயத்தைப் பெறுதொழுகின்றீர்களே ஆந்தோ! என்றருளிச்செய்தார். கண்ணன் கீதையில்,

*பட்டர் இவ்விடத்தை வாசித்து வருகிற காலத்தில் இந்திரன் தன்னோ டொக்க யயாதி மஹாராஜன் விம்ஹாஸனத்திலிருப்பதைக்கண்டு பொருமை கொண்டு யயாதியை நோக்கி ‘நீ என்முன்னிலையில் உன் பெருமையை எடுத்துப்பேசினாய்’ என்று வீணானபழியையேற்றிச் சபித்துக் கீழே தள்ளி னானென்றருளிச் செய்தார். அப்பொழுது பட்டருடைய சிஷ்யர்கள் பட் டரை நோக்கி வேதப்பொருளை விளக்குகின்ற மஹாபாரதத்தில் ருஷி இவ் விருத்தாந்தத்தால் எப்பொருள் விளங்குமாறு கூறினொன்று கேட்டார்கள். பட்டர், ஸர்வபரிபூரணமான பரதேவதையே தன்னோடொத்த பெருமையைக் கொடுக்கவல்லதும் பொறுக்கவல்லதுமாகும். ஆதலால் யாவராலும் அடை யப்படமெவன் அவனை யாவன். மற்றத்தெய்வங்கள் வணங்குதற்குரியவை யாகமாட்டா என்ற பொருள்விளங்க ருஷிகூறினார் என்றருளிச் செய்தார்.

“வத்ரு வுஷம் வலம் தொயம் யொரே ஹத்ரா ப்ரயவதி
ததஹம் ஹத்ரா வஹுதே ஸ்ரூதி ப்ரயதாத்மநஃ”

“பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோமே பக்த்யா ப்ரயச்சதி
ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருதமச்சநாமி ப்ரயதாத்மநஃ”

என்றருளிச்செய்தான். இந்தச் சுலோகத்தால் எவன் பக்தியினால்
மிக அற்பமான ஒரு வஸ்துவைக் கொடுத்தாலும் ஸர்வேசுவரன்
தன்பூரணகுணத்தால் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துவின் சிறுமையைக்
கவனிக்காமல் பிரியமாக ஏற்றுக்கொள்கிறான் என்பதுரைக்கப்படு
கிறது.

இங்கு, பத்ரபுஷ்பபலதோயம் என்று உம்மைத்தொகையா
கக்கூறினால் எல்லாம் ஒருசேரக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற பொருள்
புலப்படும். இங்கு அங்ஙனம் உரைக்காமல் பத்ரம் (இலை) புஷ்பம்
பலம் (பழம்) தோயம் (ஜலம்) என்று இரண்டாம் வேற்றுமை விரி
யாகக் கூறிப்பின் ‘தத்’ (அதை) என்று ஒருமைச்சட்டாக உரைத்
ததினால் இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைக் கொடுக்கவமையுமென்பது
விளங்கும். ரத்னம் முதலியவற்றைக் கூறாததினால் சிறந்ததிரவ்யம்
வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. *‘யோமே பக்த்யாப்ரயச்சதி’ என்
றது எவன் எனக்குப்பக்தியினால் கொடுக்கிறானே என்றவாறு. இவ்
வாறு கொடுப்பதிலும் தனக்கோர் நன்மைகருதிக் கொடுப்பது புரு
ஷார்த்தமாகமாட்டாது; அவனுக்குக் கொடுப்பதே பிரயோஜன
மாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பதை விளக்குதற்கு ‘ப்ரயதாத்மநஃ’
என்றுரைக்கப்பட்டது. ப்ரயதாத்மநஃ என்பது பரிசுத்தமானமன
முடையவன் என்றவாறு. பரிஸுத்தமானமனமாவது:—அவனுக்
குக் கொடுப்பதே பிரயோஜனமாகக் கொள்ளும்மனமாம். ‘தத்’
என்றது பரிஸுத்தியோடுகூடின மனஸையுடையவனது அப்படிப்
பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டதை என்றவாறு. ‘அஹம்’ நான்.

*இவ்வர்த்ததைக் உட்கொண்டே கீதாபாஷ்யத்தில் ஸர்வ ஸுப பத்
ரம்வா (இலையாவது) புஷ்பம் வா (புஷ்பமாவது) பலம் வா (பழமாவது)
தோயம் வா (ஜலமாவது) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

‘அச்சநாமி’ (உண்கிறேன்) என்ற தன்மை ஒருமைப் பயனிலையால்
நான் என்ற எழுவாய் தன்னடையே வந்தபடியுமதாயிருக்கவும்
‘அஹம்’ என்று விரித்துரைத்ததனால், இவ்விடத்தில் இந்தச்சொல்,
எல்லாமுடையவனாய், ரக்ஷகனாய், அளவற்றகல்பாண குணங்களை
யுடையவனாய், இச்சையால் எல்லாம் செய்யத்தக்கவனாயிருக்கின்ற
நான் என்ற பொருளை விளக்கின்றது. இவன் (சேதனன்) ஒப்
புயர்வற்ற ஈசுவரவிஷயத்தில் பத்ரம், புஷ்பம் முதலிய அற்பமான
த்ரவிபங்களைக் கொடுப்பதும், மிகுந்தபக்தியினால் கலங்கிச் செய்
கின்ற செயலாகும் என்ற இவ்விஷயத்தை விளக்குதற்கு இங்கு
‘பக்த்யா ப்ரயச்சதி, என்று சொல்லப்பட்டது. ‘தத்’ என்ற சுட்
டுச்சொல்லே பக்தியால் கொடுக்கப்பட்டதை என்ற பொருளைக்
குறிப்பிடுவதாயிருக்க மேலும் ‘பக்த்யுப ஹ்ருதம்’ என்றது கூறியது
கூறலாம். இது, இங்குத் திருஷ்டாந்தப் பொருளாகிய பிறிதோர்
பொருளைக் குறிப்பிட்டுகின்றது. இவன் பக்தியினால் கொடுக்கப்
பட்ட பத்ரபுஷ்பாதிகளைக் கொள்கின்ற ஈசுவரன் பத்ரத்தை உண்
கலமாகக்கொள்கின்றேன். புஷ்பத்தைச் சூட்டிக்கொள்கிறேன்.
பழத்தைத் தின்கின்றேன். ஜலத்தைப் பருகுகின்றேன். என்று
முறைபடக் கூறாமல் எல்லாவற்றையும் ‘அச்சநாமி’ (உண்கின்றேன்)
என்றதும் இவற்றைத்தனக்குக் கொடுத்தவனிடத்திலுள்ள அன்
பின் மிகுதியேயாம். இக்கருத்துப்பற்றிப்பே இந்தச் சுலோகத்திற்கு
மணவாளமாமுனிகள், “அவாப்த ஸமஸ்தகாமனா நான், அவன்
ப்ரேமத்தாலே கலங்கித்தருமாப்போலே வ்யாமோஹத்தாலே
(பேரன்பாலே) கலங்கி அடைவுகெட விரியோகம் கொள்வன்”
என்று பொருள் அருளிச்செய்தார்.

ஆக, இந்தச் சுலோகத்தால் அன்போடு அற்பத்திரவ்யத்தைக்
கொடுக்கினும் ஸர்வேசுவரன் உகப்பாக ஏற்றுக்கொள்கிறான் என்ற
பொருள் வெளியாகிறதினால் அவன் அற்பசந்நுஷ்டன் என்ற
பொருள்தோற்றினாலும் சிறந்த பொருளைக்கொடுக்கிற விஷயத்தில்
அவனுக்கு விருப்பமில்லைபென்ற பொருள்தோற்றவிலையாதலால்
அவனுக்கு அற்ப சந்நுஷ்டத்வபூர்த்தி ஸித்திக்கமாட்டாது. இது
நிற்க, ‘மேபக்த்யா ப்ரயச்சதி’ (எனக்குப் பக்தியினால் கொடுக்கி

ருளை) என்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக பிறனுக்காக வைக்கப்பட்ட பொருளைக் கொடுக்கினும் அதுவே அமையும் என்பதும், தரத்துக் கேற்றவாறு உபசரிக்க வேண்டா என்பதும், சிறப்புடைய தீரவ்யங்களில் விருப்பமில்லை பென்பதும் ஸர்வேசுவரனுக்குக் கருத்தாயின் அவனுக்கு அற்பசந்துஷ்டத்வ பூர்த்தியுளதென்பதறியலாம்.

இந்தப் பொருளை விளக்குதற்குரிய மஹாபாரத சுலோகமும் இங்கறியத்தக்கது. அதுவருமாறு:—

“சுத்யுத்பிராடிவாஃ கூஹாஸு சுத்யுதா டாவமெஜநாஸு
சுத்யுசுகூஸுஸா ஸாபுஸாஸு நவெயுதி ஜநாநுநு”

“அந்யத்பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத்
அந்யத்சுசல ஸம்பர்சநாத் நசேச்சதி ஜநார்த்தந:”

என்பதாம். இது, கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுகிற காலத்தில் திருதராஷ்டிரன், ‘பஞ்சபாண்டவர்கட்குப் பகூபாதிபாயிருக்கின்ற கிருஷ்ணன் தூது வருகிறான் அவனுக்குச் சில நாட்டையும், பொன்னையுங்கொடுத்து அவனை நம்கைவசப்படுத்திக் கொள்வோம்’ என்று இதுபோன்ற சிலவார்த்தைகளைக் கூறினான். அப்பொழுது, ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்டிரனை நோக்கிக்கூறி பதாகும்.

இந்தச் சுலோகத்திற்கு மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்யானம் வருமாறு:—

“நீனையும், சொலவும் ஒத்திராத வஞ்சகனை அவன் (திருதராஷ்டிரன்) * கருத்தறிந்த ஸஞ்சயன் ஸ்வுருகிறவன் அங்ஙனானுத் தனல்லன் || அவனுக்கு வேண்டுவது இவ்வளவு. அஃதாவது:—

*கருத்தறிகையாவது:— சில நாட்டையும், பொன்னையுங் கொடுத்துத் தன்வசப்படுத்த நினைத்த திருதராஷ்டிரனது கருத்தறிகையாம்.

ஸ்வருகிறவன் அங்ஙனானுத்தனல்லன் என்றது, தூதாகவருகிற கண்ணபிரான் பொன்னையும், நாட்டையும் விரும்பத்தக்கவனில்லை என்ற ‘அந்நநேச்சதி’ வாக்யத்தின் பொருள்குறித்து நின்றது.

||அவனுக்கு வேண்டுவது இவ்வளவு என்றது, ‘பூர்ணாதபாங்கும்பாத்’ முதலிய பதங்களின் அர்த்தத்தைச் சுட்டிநின்றது.

(1) தான் குடிக்கும் தண்ணீரை ஒருகுடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக்கடவனே. அதை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமே லொன்றும்வேண்டா.

(2) தன் க்ருஹத்திலே அதிதிவந்து புகுந்தால் காலேக் கழுவவதாக ஸாமான்யசாஸ்தரம் சொல்லிவைத்ததிடே. அவ்வோபாதி

(1) ‘டியூஜிஹோதி’ ‘தத்நாஜிஹோதி’ (தயிரினால் யாசஞ் செய்கிறான்) ‘வயஸாஜிஹோதி’ ‘பயஸாஜிஹோதி’ (பாலினால் யாசஞ் செய்கிறான்) என்பதுபோலவா-புண-பு-கூ-ஹெந ஸத்யுத்யாசு ‘பூர்ணகும்பேந ஸத்தூர்யாத்’ (பூர்ணகும்பத்தால் ஸத்கரிக்கிறான்) என்று மூன்றாம் வேற்றுமையாகக் கூறினால் பிறர்பொருட்டு வைக்கப்பட்ட பூர்ணகும்பமென்று பொருள்கொள்ளலாம். இங்கு, ‘பூர்ணாத்’ என்று அதுவாத பஞ்சமி (மூன் சொல்லப்பட்ட பொருளையுட்கொண்டிள்ள இந்தாம் வேற்றுமை)யாகச் சுலோகத்தில் கூறியுள்ளதால் ‘தான் குடிக்கிற நீரை’ என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. ‘ஒரு குடத்திலே நிறைத்து வைக்கக்கடவனே’ என்பது ‘பூர்ணாதபாங்கும்பாத்’ என்ற வாக்யத்தின் பொருளாம். இங்கு ‘கும்பாத்’ என்று ஏகவசனத்தாலுரைத்தலால் ‘ஒரு குடநீர்’ என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. ‘பூர்ணாத்’ என்ற இறந்தகால ப்ரயோகத்தால் ‘குளிரவைக்கக்கடவனே’ என்று சொல்லப்பட்டது. பூர்ணகும்பத்தை வீட்டின் வாசலில் வைக்கிற பிரஸித்திபற்றி ‘அதை அவன் வருகிற வாசலிலே வைக்கக்கடவனே’ என்றுரைத்ததாம். அதுக்குமேல் ‘ஒன்றும்வேண்டா’ என்பது, ‘அந்நநேச்சதி’ என்றதின் பொருள் குறித்து நின்றது.

(2) “யஜே வ-ராஸாரொநநு ப்ரயோஜந: ஸோதியி ஹுவதி” “தர்ம புரஸ்காரோநந்ய ப்ரயோஜந: ஸோதிதீர்பவதி” (தர்மத்தை மேற்கொண்டு பிறிதொரு பிரயோஜனத்தை விரும்பாதிருப்பவனே அதிதியாவான்) என்று ஆபஸ்தம்பத்தில் அதிதியின் லக்ஷணங்கூறி, “தஸ்யுவாதள ப்ரகூஷாஹயேசு” “தஸ்யபாதேள ப்ரகூஷாஸ்யேத்” (அதிதியினுடைய பாதங்களைக் கழுவக்கடவன்) என்று அந்த அதிதிக்குச் செய்யவேண்டிய முறையையும் உரைத்தது. “கூஷம் யஜே ஸநாதநம்” “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்” என்றபடி கண்ணபிரான் பழமையான தர்மஸ்ருபியாயும், பஞ்சபாண்டவர்களின் நன்மையைக்குறித்துத் தூதனாகவும் வருகிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதிதியின் லக்ஷணம் பொருந்தி

அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும். அவனான வாசிக்கு விசேஷித்து ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டா.

(3) நெடுந்தாரம் வந்தவனைக் குசலப்ரசன்ம பண்ணக்கடவதிறே; அவ்வோபாதி ஓர் இன்சொல் சொல்லவமையும் ஏற்றமாக ஒன்றும் வேண்டா.

யிருக்கிற தென்பதை உட்கொண்டு 'தன் க்ருஹத்திலே அதிதிவந்து புருந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸமர்ய சாஸ்த்ரம் விதித்துவைத்ததிறே' என்று சொல்லப்பட்டது. இது, 'பாதாவநேஜந' என்பதின் பொருளாம். "சுதியி விஷு ஷு-ஹி-ஸு விஷு-வசு வ-ஹி-ஜநீயஃ" "அதிதிர் விஷ்ணு முத்திச்ய விஷ்ணுவத் பூஜநீயஃ" அதிதியை விஷ்ணுவாகக்கருதி விஷ்ணுவைப்போல பூஜிக்கவேண்டும் என்ற விதிப்படி ஸாதாரண அதிதியைப் பூஜிப்பதுபோல பூஜித்தால் போதுமானது; ஸர்வேசுவரனாயிருக்கின்ற அவனது பெருமைக்குத் தகுதியாக ஒன்றுஞ்செய்யவேண்டா என்ற கருத்தை உட்கொண்டு 'அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும்; அவனான வாசிக்கு விசேஷித்து ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டா' என்றுரைக்கப்பட்டது. இங்கு 'விசேஷித்து ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டா' என்பது 'அந்யந் நேச்சதி' என்றதனால் போந்த பொருளாம்.

(3) தூரதேசத்திலிருந்து வந்தவனை நோக்கி 'உன் வரவு நல்வாவாகுக' என்று இன்சொற்பகரும் வழக்குண்மைபற்றி 'நெடுந்தாரம் வந்தவனைக் குசலப்ரசன்ம பண்ணக்கடவதிறே' என்று சொல்லப்பட்டது. 'அவ்வோபாதி' என்றது இங்ஙனம் உலகில் ஸாதாரணமாக நல்வாவேற்பதுபோல என்றவாறு. 'ஓர் இன்சொற் சொல்லவமையும்' என்பது 'குசலஸம்ப்ரசநாத்' என்ற வாக்யத்தின் பொருள்குறித்து நின்றது. 'ஏற்றமாக ஒன்றும் வேண்டா' என்பது 'அந்யந் நேச்சதி' என்றதன் பொருளாம்.

'பத்ரம்புஷ்பம்' என்ற சுலோகத்தில் பத்ராதிகளை ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் பக்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் தோற்றியது. இந்த 'அந்யத்பூர்ணாத்' என்ற சுலோகத்தின் முதல் பாதமாகிய 'பூர்ணாதபாங்கும்பாத்' என்றதனால் அந்த நிர்ப்பந்தமில்லையென்பது வெளியாயிற்று. கும்பத்தைப் பூரித்து வைப்பதை நோக்கக் காலைக் கழுவுவதற்காக வைப்பது சுலபமாதலால் இரண்டாம் பாதத்தால் அதைக்காட்டிலும் ஸௌகர்யஞ் சொல்லப்பட்டது. இந்த இரண்டு பாதத்தாற் சொல்லப்படும் சரீரத்தால் செய்யும் தொழில்களேனோக்க வாயினாற் சொல்வது சுலபமாதலால் மூன்றாம் பாதத்தால் அதைக்காட்டிலும் ஸௌகர்யஞ் சொல்லப்பட்டது.

(4) இவ்வளவுகளை பொழிய மற்றொன்றை இச்சியான் காண் அவன் என்கை. இத்தால், நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும், பொன்னையும் அவன், ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ? வல்லையாகில், உன் ஆபிமுக்யஸ-சகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பார்; என்பதாம்.

இது நிற்க, 'பத்ரம்புஷ்பம்' என்ற சுலோகத்திலுள்ள 'ப்ரயச்சதி' என்ற உபஸர்க்கத்தாலும், 'அந்யத்பூர்ணாத்' என்ற சுலோகத்திலுள்ள 'அவநேசநாத்' 'ஸம்ப்ரசநாத்' என்ற உபஸர்க்கங்களாலும் அநுஷ்டாநாபர பர்யாயமான நன்மை தோற்றுகையாலும் இவனால் கொடுக்கப்பட்ட திரவ்யத்தை 'இது மிகவும் பெருமையுடையது' என்று ஸர்வேசுவரன் கருத்துட்கொண்டதாகத் தோற்றவில்லையாதலால் அவனுக்கு அற்ப சந்துஷ்டத்வ பூர்த்தியில்லை யென்பது விளங் குகிறது. இனி, கொடுக்கப்பட்ட த்ரவ்யம் குணமற்றதாயிருந்தாலும் அதை அவன் மிகவும் பெருமையுடையதாகக் கொள்கிறான் என்பதைக்குறித்து ஆழ்வார்,

"பரிவதிநீசனைப்பாடி

விரிவதுமேவலுமவீர்

பிரிவகையின்றிநன்னீர்தாய்

புரிவதுவும்புகைபூவே"

என்று அருளிச்செய்தார். இதன் பொருளாவது:— முக்தர்கள் ஸர்வேசுவரனை அநுபவித்து அவ்வதுபவத்தாலுண்டாகிய அன்பு மனதிலடங்காமல் வாயினாற்பாடி யாடித்திரிவார்கள். அத்தன்மையை

(4) 'இவ்வளவுகளை' என்றது, 'பூர்ணகும்பம்' முதலானதுகளைக் குறித்து நின்றது. முன் குறிப்பிடப்பெற்ற விஷயங்களுல்லாம் பிறர் உபதேசத்தால் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. நீயே அறிந்துகொள்ளலாம் என்ற குறிப்புத்தோன்ற 'இச்சியான்காண்' என்று சொல்லப்பட்டது. இத்தால்' என்று தொடங்கிய வாக்யம், போந்த பொருள் குறித்து நின்றது. 'சரக்காக' என்பது, சிலாக்யமாக என்றவாறு. 'வல்லையாகில்' என்று தொடங்கிய வாக்யம் உனது வஞ்சனை நெஞ்சினால் ஈசுவர விஷயத்தில் முன்சொல்லப்பட்ட சிறிய கார்யங்களுக்கும் செய்யமாட்டாய்; அங்ஙனஞ் செய்வதற்கு வல்லையாகில் செய்துபார் என்ற பொருளுணர்த்தி நின்றது.

யடையவேண்டுமென்ற விருப்புடையீர்! ஆராதனைத் திரவ்யங்களின் சிறுமைபை முன்னிட்டுப் பிரிகையின்றி ஸுத்தஜலத்தைத் தூவி ஏதேனும் புகையையும் * பூவையும் அவன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துவீர்களாக. என்பதாம். இங்கு, ஸர்வேசுவரனிடத்தில் ஸர்வபரிபூர்ணத்வம் குடிகொண்டிருப்பதால் ஆராதிப்பவன் எவ்வளவு அற்பமான வஸ்துவைத் தன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தினாலும் அதை அவன் பெருமையாகப் பாராட்டுகின்றனென்று அறியத்தக்கது. இன்னும் இது விஷயத்தைக் குறித்து,

†“தொழுதுமாமலர்சீர்சுடர்நூபங்கொண்
டெழுதுமென்னுமிதுமிகையாதலிற்
பழுதில்தொல்புகழ்ப்பாம்பணைப்பள்ளியாய்
தழுவுமர்மறியேனுன தர்ள்களே”

என்று அருளிச்செய்ததும் ஆராயத்தக்கதே.

*சாஸ்திரத்தில் ‘நகண்டகாரிகா புஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்’ முள்ளில் லாத புஷ்பத்தைத் தேவதையின் பொருட்டு உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்று நீயமங்குறியிருக்க இந்த ஆழ்வார் ஏதேனுமொரு புஷ்பமென்று அருளிச்செய்தின்றனரே அதன்கருத்து யாது? என்று நஞ்சியர் பட்டரை நோக்கிக் கேட்டார். அதற்குப் பட்டர் நகவாராதனையில் விருப்புடையான் முட் புஷ்பங்களைக் கொய்வானேல் அவன் கை நோவுமென்று சாஸ்திரத்தில் முட் புஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சிக்கலாகாதென்று விலக்கியதேயொழிய ஸர்வபரிபூர்ணமுடைய ஸர்வேசுவரனுக்கு ஆகாதென்று விலக்கியதில்லை யென்று விடையளித்தார்.

†குற்றமற்ற பழமையான கீர்த்தியையுடைய எம்பெருமானே! ஆராதனைக்குரிய திரவ்யங்களாகிய புஷ்பம், ஜலம், தீபங்களைக் கொண்டுவருகிற செயலைக்கண்டு உன் சீலகுணத்தாலும், பூர்ணகுணத்தாலும் மிகையாகக் கொள்கின்றனே. இங்ஙனமிருக்கின்ற உனது திருவடிகளை அடியேன் அணையும் வகையறியேன்; என்பதாம்.

ஸ்ரீ:

ஊழ்.

ஊழாவது:- நல்வினை தீவினைப் பலன்கள் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதியாம். நியதி-தவறாமை. இருவினைப் பயன்கள் அறிவற்றனவாதலால் தாமே அவை செய்தவனைச்சென்று பற்றமாட்டா. இருவினைகளைச் செய்தவன் தானே இவற்றின் பலன்களை யறுபவிக்கின்றனென்று கொண்டால் இவனுக்கு இஷ்டமாகிய நல்வினைப்பலனை மாத்திரம் அறுபவித்து இஷ்டமில்லாத தீவினைப் பலனை இவன் அறுபவியாதிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி உலகத்தில் எல்லோரும் நல்வினை தீவினைப் பலன்களா லுண்டாகின்ற இன்ப துன்பங்களை அறுபவிக்கக் காண்பின்றோமாதலால் இவனே இவற்றின் பலன்களைச் சென்றடைகின்றனென்பது பொருந்தாது. வினையும், ஒருகணம் சின்று அழியுமிப்படியதாதலால் இது, வினைப் பலன்களை வினைசெய்தவனிடத்திற் கொண்டுசேர்க்குமென்பதுஞ் சாலாது. இனி ஸர்வசக்தியும், ஸத்யஸங்கல்பமுடைய ஸர்வேசுவரனிடத்திலுள்ள ஸத்யஸங்கல்பமாகிய நினைவே, இருவினைப் பயன்கள் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாயிருக்குமென்பது பொய்ப்படு. ஆகவே ஊழென்பது ஸர்வேசுவரனுடைய நினைவு வடிவாயிருக்குமென்பது சிளங்கும். இதனால் இது தைவம் என்ற பெயராலும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தைவமாவது:-ஸர்வேசுவரனிடத்தி லுண்டாவதாம். இன்னும் இதைக்குறித்துத் திருவள்ளுவர் “ஊழிற் பெருவலியாவன” ஊழின்மிக்க வலிமையுடைய வேறு எவை இருக்கின்றன வென்றுரைத்தார். நாலடியாரிலும்,

“பல்லாவுளய்த்தவிடினுங்குழக்கன்று
உல்லதாந்தாய்நாடிக்கோடலை—தொல்லைப்
பழவினையுமன்னதகைத்தேதற்செய்த
கீழவினைநாடிக்கொளற்கு.”

என்று உரைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் பொருளாவது:- பலபசுக்களில் செலுத்திவிட்டாலும் இளமையான கன்று தன் தாயைத்தேடியடைதலில் சாமர்த்தியமுள்ளதாகும். அதுபோல முற்பிறப்பிற்

செய்த கர்மமும் தன்னைச்செய்த உரியவனைத்தேடி அடைதலில் அப் படிப்பட்ட தன்மையை யுடையதாகும் என்பதாம். இன்னும் இவ் விஷயத்தை வரலாற்றுமுறையான் உரைக்கப்படும். அது வருமாறு:-

பிஷ்மாசார்யர் சரதஸ்பத்தில் சயனித்திருந்த காலத்தில், தர்ம புத்திரர். பிஷ்மாசார்யரைநோக்கி பிதாமஹரே! உமதுசரீரம் அம்பு களால் தாக்கப்பெற்றுப் புண்பட்டிருப்பதைக்கண்டு வருந்துகிறேன். தேவரீர் இங்ஙனம் வருந்துதற்குக் காரணம்பானே ஆகிறேன். இது நிற்க, யான் இராஜபத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற ஆசையாகிய வலைலகப்பட்டு அடாதகார்யங்களையெல்லாஞ் செய்தேன். என் பொருட்டாகப் பலவாசர்கள் தம்புத்திரரோடும் உறவினர்களோடும் மாண்டனர். இத்தகைய பாபச்செயலைச்செய்த எனக்கு என்ன கெதியுண்டு? கெட்டொஞ்சுடையவனாகிய தூர்யோதனன் யுத்தத் தில் ஸேனைகளோடும் தம்பிமார்களோடும் கொல்லப்பட்டான். அவன் உமது கஷ்டநிலைமையைக் காணவில்லை ஆதலால் மரணமே உத்தமமெனக் கருதுகிறேன். நான் முன்னரே யுத்தத்தில் உயிர் நீத்திருப்பேனாகில் உமது துக்க நிலைமையைக் காணமாட்டேன். அந்தோ! என்செய்வேன். இப்பொழுது யான் ஜீவித்திருப்பதே எனக்கு வெறுப்பையுண்டுபண்ணுகிறது. நீர் எனக்கு நன்மை செய்ய விரும்புவீராகில் யான் பாபத்தினின்றும் கடக்கும் உபாயத்தை உபதேசித்தருளவேண்டும் என்று வேண்டினர். அப் பொழுது பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

நற்குணமுடைய தர்மபுத்ரரே! யான் இப்பொழுது துன்புற்றுக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் நீரே என்று கருதுகிறீர். இதற்குக் கர்மம் காரணமாகுமென்று அறிகின்றீரில்லை. கர்மம் புலன் கட்டுகேட்டாதது. இது விஷயத்தை யமன், கௌதமி, காலன், வேடன், ஸர்ப்பம் என்ற இவர்களின் ஸம்பாஷணையாகிய ஓர் பழங் கதையால் விளக்குகிறேன்.

உத்தமகுணங்கள் நிரம்பப்பெற்ற கௌதமி என்ற ஒரு ப்ராம் மணக்கிழவி இருந்தாள். இவளுடைய மகன் பாம்பினால் நீண்டப் பெற்று இறந்தான். அப்பொழுது அர்ச்சுனகன் என்னும் வேடன் கொன்றொரு அந்தப் பாம்பை நரம்பினால் சுருக்கிட்டுக் கௌதமி

யிடங் கொணர்ந்து அம்மையே! உன்னுடைய புத்ரனைத் தீண்டிய கொடிய பாம்பு இதுதான். இதை எவ்வகையால் கொலைபுரியலாம்? தீயிற் போடலாமா? அன்றித் துண்டந் துண்டமாகத் துணிக்க லாமா? சித்ரவதை செய்யலாமா? விரைவிற் சொல்வாய். உன்மகனைக் கொன்ற இந்தக் கொடிய சர்ப்பம் ஜீவித்திருப்பது தகாது என்று சொன்னான். இதுகேட்ட கௌதமி கவலைகொண்டு அர்ச்சுனகனை நோக்கி இந்தப் பாம்பைக் கொல்லாது விட்டுவிடு. விதி வலிதா யிருக்க மதியுள்ளவன் என்னசெய்வான். புண்ணியமுடைய மனி தர்கள் ஜலத்தில் மிதக்கின்ற ஓடங்கள்போல உலகில் விளங்குகின் றனர். பாபமிக்குடையவர்கள் ஜலத்தில்விழுந்த ஆயுதம் போல அமிழ்ந்து போகின்றனர். நீ நினைக்கின்றபடி இந்தச் சர்ப்பத்தைக் கொன்றதினால் என் புத்ரன் இறவாதிருப்பானா? அன்றி இதைக் கொன்றதனால் உலகிலுள்ளவர்கள் இறவாதிருப்பார்களா? என்று கேட்டாள்.

அதற்கு வேடன் நன்மை யொன்றிலே குறிப்புடைய யோகி கட்டு ஒரு வஸ்துவினிடத்துள்ள குணகுற்றங்கள் தோன்ற. ஆக லும் அவர்களின் உபதேசம் நன்மையை யுண்டுபெண்ணும். கார்யத்திற் குறிப்புடையோர்கள் நற்சமயத்தைக் கைவிடார்கள். எனக்கு இது நல்ல ஸமயம் நேர்த்திருப்பதால் இந்தத் துஷ்டப்பாம்பைக் கொன்று களிப்படையப்போகிறேன். நீ இதுவிஷயத்தில் துன்ப மடையவேண்டா என்று சொன்னான். கௌதமி நம் போன்றவர் கட்டுத் துக்கமென்பதில்லை. ஸாதுக்கள் எப்பொழுதும் தர்மத் தையே உயிராகக் கொண்டவராவார். அறிவிற்கிறிபவரே எப் பொழுதும் துன்பமடைவார்கள். நீ இந்த ஸர்ப்பத்தின் உயிரை ஒழிக்க உன்னை ஏவுதற்கு எனக்கு அதிகாரமில்லை. நல்லகுண முடையவனே! நீ கோபத்தினின்று நீங்கி இந்த ஸர்ப்பத்தைக் கொல் லாது விட்டுவிடு என்றாள். வேடன் இந்தத் துஷ்டப்பாம்பைக் கொல்வதனாலுண்டாகும் நன்மை அளவற்றதாகும். தேவபூஜை செய்வதனாலுண்டாகும் நன்மையும் இதற்கிடாகமாட்டா. இந்த ஸர்ப்பத்தைக் கொல்வதால் பலபேர்கட்கு நன்மையுண்டாகிறது. இதைக் கொல்லாதுவிட்டால் பலருக்கும் தீமையுண்டாகும். ஆத

லால் இதைக் கொல்வதே தர்மமாகும் என்றான். கௌதமி, வேடனே! இந்த ஸர்ப்பத்தைக் கொல்வதால் ஒரு பிரயோஜனமுண்டாவதாகத் தெரியவில்லை என்றாள். வேடன் அம்மையே! உனக்கு இந்த ஸர்ப்பத்தின் விஷயமாக இவ்வளவு காருண்யமுண்டாவது தகுதியில்லை. தேவருக் கதிபனாகிய இந்திரனும், விருத்திராசுரனைக் கொன்று மேன்மை யடைந்தானென்பது பிரஸித்தியன்றோ! இங்ஙனமிருக்க இந்த ஸர்ப்பத்தைக் கொல்கிற விஷயத்தில் ஸம்ஸயம் யாதுளது? விரைவில் இதைக் கொல்வதற்கு அநுமதிக்கொடு என்றான். இவ்வளவு சொல்லியும் கௌதமியினுடைய எண்ணம் ஸர்ப்பத்தைக் கொல்கிற விஷயத்தில் சிறிதும் உடன்படவில்லை.

அதன்பிறகு கஷ்டமடைந்துகொண்டிருந்த ஸர்ப்பம் தைரியங் கொண்டு மனிதனைப்போலப் பேசத்தொடங்கிற்று. அர்ச்சுனகா! நீ இதுவரையிலும் கூறியவற்றைபெல்லாம் கேட்டேன். என் விஷயத்தில் யாது குற்றமுளது? இந்தக் குழந்தையை யான் தீண்டியதினால் எனக்கேதேனும் நன்மையுண்டா? அன்றி உணவின் விருப்பத்தினால் தீண்டினேனென்பதுமில்லை. நான் யமனுடைய கட்டளை யால் இந்தச் சிறுவனைத் தீண்டினேனென்பதறிப பிறிதில்லை. ஆதலால் குற்றம் என்னைச் சார்ந்ததில்லை. யமனைச் சார்ந்ததாம் என்று சொல்லியது. வேடன் ஸர்ப்பமே! மண்குடத்திற்குத் தண்டசக்கரங்கள் துணைக்காரணங்களாகுமன்றோ அதுபோல யமன் இந்தக் குழந்தையின் உயிரைப் போக்குதற்கு முக்ய காரணமானாலும் நீயும் துணைக்காரணமாகின்றாய். ஆதலால் இக்குற்றம் உன்னையுஞ் சாரும் குற்றஞ் செய்தவனைத் தண்டிப்பது முறைமையாகும். ஆகவே உன்னைத் தண்டிப்பதனால் யாதொரு குற்றமுமுண்டாகாது என்றான்.

ஸர்ப்பம், வேடனே! தண்டசக்கர முதலானவையெல்லாம் தாமே கார்யஞ் செய்யமாட்டா. அதுபோல யான் ஒரு கார்யத்தை எவ்வுத்தரமாகச் செய்யேனென்பதை யறிவாய். இதுநிற்க, மண்பாத்திரத்தின் காரணங்களுள் ஒன்று ஒன்றை நடத்துகிறதென்று நீ கருதுவையாயின் எது நடத்துவது? எது நடத்தப்படுவது? என்பதில் ஸம்ஸயமுண்டாகிறது. ஆகவே யான் மாத்திரம் குற்றமுடையவனாகேன். ஆதலால் நீ என்னை வதைசெய்யக் கடவையுமில்லை.

என்மீது பிழையிருப்பதாக எண்ணினாலும் அப்பிழை பொதுவில் ஏற்படும் என்று சொல்லியது. வேடன் இந்தக் குழந்தையின் மாணத்திற்கு நீ காரணமாக மாட்டாயாயின், இக்குழந்தையைத் தீண்டாதிருப்பாயன்றோ! தீண்டினாயதலால் நீயும் காரணமாகின்றாய். நீ கருதுகிறபடி குற்றஞ் செய்தவனைக் குற்றஞ் சாராதொழியுமேல் 'குற்றஞ்செய்தால் தண்டனையுண்டு' என்று விதித்திருக்கிற சாஸ்திரம் பிரயோஜனமற்றதா யொழியுமே. நீ வினாள் பேச்சை மிகுதியும் பேசுகின்றாய். இதனால் யாது பயன் உளது? என்று சொன்னான். ஸர்ப்பம் மண்குடத்திற்குத் துணைக்காரணங்களாகிய தண்டசக்கரங்களிருந்தாலும் குபவனில்லாவிட்டால் கு-முண்டாவதில்லை. அதுபோல ஏவுவானின்றி யானே இக்கார்யம் செய்வதெங்ஙனம்? என்றது. வேடன் குழந்தையைத் தீண்டிக்கொன்ற கொடிய பாம்பே! நீ என்னால் கொல்லத்தக்கவனாகின்றாய். வதைக் குரியவனாகிய நீ அதிகமாகப் பேசுகின்றனையே என்றான். ஸர்ப்பம், யாகத்தில் ஹோமஞ்செய்கின்ற ருத்விக்கள் அந்த யாகத்தின் பலனை யடையமாட்டார்கள். அதுபோல இந்தச் செய்கையின் பலனுக்கு யான் உரிபையல்லேன் என்றது. அப்பொழுது யமன் அங்குவந்து ஸர்ப்பத்தை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஸர்ப்பமே! நானும் காலத்தினால் ஏவப்பட்டு உன்னை எவ்வினேனென்பதறி ஸ்வதந்தரத்தால் ஏவினேனில்லை. ஆதலால் இந்தக் குழந்தையின் மாணத்திற்கு யானும் காரணமாகேன் நீயும் காரணமில்லை. காற்று மேகங்களைப் பலவிடங்களிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு வரும்போது அம்மேகங்கள் காற்றுக்கு உட்பட்டிருப்பது போல யான் காலத்து உட்பட்டிருக்கிறேன். பூமியிலுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்களும், இந்திரன் அஷ்டவஸூக்கள் பிதூர்தேவதைகள், பஞ்சபூத முதலிய எல்லாவஸ்துக்களும் காலத்தினால் ஆக்கவு மழிக்கவும் படுகின்றன. இவ்வாறிருக்க என்னை நீ குற்றவாளியாக நினைப்பது எப்படி? என்னிடத்திற் பிழை யுளதென்று கருதுவையாகில் உன்னிடத்திலும் அஃதுளதேயாம்; என்றான். ஸர்ப்பம் தருமனே! காலத்தின்மேல் குற்றமிருக்கினும் இல்லாதிருக்கினும் இருக்கட்டும். இப்பொழுது நான் உன்னால் ஏவப்பட்டவனென்று மாத்திரந்தான்

சொல்லுகின்றேனெயன்றி வேதில்லை. குற்றங்களை ஆராய்வதற்கு நாம் உரிமையுடையோமில்லை. யான் குற்றத்தினின்று நீங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்பதை முக்ய கடமையாகக் கொண்டுள்ளேனே அதுபோல நீயுமிருக்க வேண்டுமென்பதும் என்னுடைய முக்ய நோக்கமாகுமென்று சொல்லி, அர்ச்சனகளைப் பார்த்து நீ யமதருமன் சொல்லியதைக் கேட்டனையன்றோ! அபராதத்திற் குட்படாத என்னைச் சுருக்கிட்டுத் துன்புறுத்துவது தகாது என்று உரைத்தது. வேடன், ஸர்ப்பமே! இப்பொழுது யமனுரைத்ததையும், நீ கூறியதையும் நன்கறிவேன். இதனால் உன்னிடத்திற் குற்றமில்லையென்பதில்லை. இந்தக் குழந்தையின் மரணத்திற்கு யமனும் நீயுமே காரணமாகின்றீர்கள். பெரியோர்கட்குத் துன்பத்தைச் செய்கின்ற யமனை யான் இகழ்வதோடு உன்னையுங் கொல்லப்போகிறேன் என்று சொன்னான். யமன் வேடனை நோக்கி நீ சிறிதும் ஆராயாமல் பேசுகின்றனை. நாங்கள் ஸ்வதந்தரமற்றவர்கள்; விதித்தவற்றைச் செய்கின்றவர்கள்; காலத்துக் குட்பட்டவர்கள். இங்ஙனமிருக்கின்ற எங்களிடத்திற் குற்றமுளதாக நினைப்பது சிறிதும் தகாது என்றான். வேடன், யமனே! ஸர்ப்பமே! நீங்களிருவீரும் காலத்திற் குட்பட்டவர்களாயிருப்பீரேல் உங்களிடது எனக்குக் கோபம் எதற்காக உண்டாகவேண்டும்? இதை அறிய விரும்புகிறேன் என்று கேட்டான். யமதருமன், வேடனே! நீ எங்களிடத்தில் குற்றமுள்ளதென்று நினைப்பது தகாதென்பதற்கு முன்னரே பல சான்றுகள் கூறியுள்ளேன் என்று சொன்னான். அப்பொழுது காலபுருஷன் அங்குவந்து யமனையும் ஸர்ப்பத்தையும் அர்ச்சனகளைன்ற வேடனையும் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வேடனே! இந்தக் குழந்தை இறத்தற்கு யானும் இந்த ஸர்ப்பமும் யமனும் முக்ய காரணமாகமாட்டோம். இந்தக் குழந்தையின் கர்மமே முக்ய காரணமாம். உலகில் காணப்படுகிற எல்லா ஜனங்களும் கர்மவசப் பட்டவைகளாம். கர்மங்கள், ஏவுதற்குத் தகுதியாக நாங்களும் ஒருவரை ஒருவர் ஏவுகிறோம். நாங்கள் எல்லாம் கர்மத்திற் குட்பட்டுளோம். நிழலும் வெயிலும் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் சேர்ந்திருப்பதுபோல் கார்யமும் கர்த்தாவும்

முன்வினைகளால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆதலால் இந்தக் குழந்தையின் மரணத்திற்கு ஸர்ப்பம், யமன், கௌதமி என்ற இவர்களும் காரணமாகமாட்டார்கள். யானும் காரணமாகேன் என்றான். அதன்பிறகு கௌதமி உலகமே கர்மத்தின் வசப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை நிச்சயமாகவறிந்து அர்ச்சனகளைன்ற வேடனைப் பார்த்து இது விஷயத்தில் ஸர்ப்பமும், யமனும், காலனும் காரணமாகமாட்டார்களென்பதை காலதேவதை யுரைத்தவாற்றால் நீ நன்கறிவாய். என்மகன் தான்செய்த கர்மத்தினால் உயிர்நீத்தான். இவனை இழத்தற்குரிய கர்மம் யானும் செய்திருக்கிறேன். ஆதலால் நீ இந்த ஸர்ப்பத்தை விட்டுவிடு என்று சொன்னான். வேடனும் அவ்வாறே செய்தான். அதன்பின் காலதேவதையும், யமனும் வேடனும் ஸர்ப்பமும் தத்தமிருப்பிடஞ் சென்றனர்.

தர்மபுத்திரரே! இவ்வரலாற்றால், எல்லாம் ஊழ்வசத்தால் நடக்கின்றன. நம்மாலாவதொன்றுமில்லை என்பதறிந்து நீர் இப்பொழுதுதடைந்திருக்கிற துன்பத்தினின்றும் விடுபடுவீராக என்றார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதத்வதிவாகரம்.

[2-ந் தோகுதியின் 232-ம் பக்கத் தோடர்ச்சி.]

கம:— ஸ்வாமி! புண்டரத்தினுடைய பெருமையை உரைக்கவந்த விடத்தில் ஓர் ஸம்பந்தம்பற்றி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமையை அருளிச்செய்தீர். இன்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் சிறப்பைக்கேட்க விரும்புகிறேன் உரைத்தருள்க.

சுகு:— “யம்யாஸ்யஸி வாணியூம் யம்யாஸ்யஸி உக்ஷுஷா தெநெவதெ ப்ரயாஸ்யனி ததிஷ்டா? வரஃவடி”

“யம்யம்ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம்பச்யசி சக்ஷுஷா தேனாவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்”

இதன் பொருளாவது:— எதைஎதை எந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கள்கைகளால் தொடுகிறார்களோ, எதைஎதை கண்களால் கடாக்கிக்கிறார்களோ அதுமாத்திரத்தாலே அவைகள் இவ் வளவென்று சொல்லுதற்கரிய பெருமையுடைய ஸ்ரீய:பதி யாகியஸ்ரீமந்நாராயணனது நித்யவாஸஸ்தானமாகியஸ்ரீவை குண்டத்தை அடைகின்றன. என்பதாம். “ஊஷ்டுபுணாஃ கீதம் ஸ்ரீஷ்டா கவனெ யகிங்கரா:” “ஊர்த்துவ புண்ட் ராம் கீதம் த்ருஷ்ட்வா கம்பந்தே யமகிங்கரா:” ஊர்த்துவ புண்ட்ரமென்கிற திருமண்காப்பைத் தரித்தவர்களைக்கண்ட யமகிங்கர்கள் அவர்களை நலிவதற்கு வந்திருந்தாலும் நடுங்குகிறார்கள். என்பதாம்.

“நஹ்யம் யோநி த்யூபாநி நஹ்வா ஸ்ரீஸிவாயா:”
“தெவாநனி உராகாநெந ஸுபுநாநெவஸாயவ:”

நஹ்யம் மயாநி தீர்த்தாநி நதேவா ம்ருச்சிலாமயா:
தேபுநந்தி உருகாலேந தர்சநாதேவ ஸாதவ:”

உலகிலுள்ள ஜலரூபமான சகலதீர்த்தங்களும் தம்மிடம் ஸ்நானஞ்செய்கிறவர்களை உடனே பரிஸுத்தமாக்குவதில்லை. சிலா (கல்) லோகம் (செம்பு முதலியன) மிருத்து (மண்)க் களால் செய்யப்பட்ட தேவரூபமான பிம்பங்களும் தம்மை ஜனங்கள் தரிசித்த மாத்திரத்தால் உடனே அவர்களைப் பரி ஸுத்தமாக்குவதில்லை. ஆனால் அவைகள், அநேக காலத் துக்குப்பின்பு அவர்களைப் பரிஸுத்தமாக்குவதுண்டு. பாக வதேதாத்தமர்கள் தம்மையடைந்தவர்களை அப்பொழுதே பரிஸுத்தமாக்கிவிடுகிறார்கள் என்பதாம். இது நிற்க, ஆள வந்தாகும்,

“தவதாஸ்ய ஸுபெஷு ஸாமிநாஃ

ஹபநெஷு ஸுவிசித ஜநநெ

உதராவ ஸபேஷு ரோஷுஹு

ஹிநெஷு வதாஸ்யு வாகுநா”

“தவதாஸ்ய ஸுபெஷு ஸாமிநாஃ
பவநேஷு ஸ்த்வபி கீட ஜந்மமே
இதராவ ஸதேஷு மாஸ்மபூத்
அபிமே ஜன்ம சதுர்முகாத்மநா”

தேவரீருடைய கைங்கர்ய ஸுகம் ஒன்றிலே அன்புடைய வர்களான பாகவதர் திருமானிகையில் கிருமிஜன்மமாகி லும் அடியேனுக்கு உண்டாகுக. ப்ராஹ்மாதி லோகத்தில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ப்ராஹ்மாவாகப் பிறக்கினும் அடியேனுக்கு அதுவேண்டா, என்று அருளிச்செய்தார்.

சும:— ஸ்வாமி! ஐசவர்யங்கட்கெல்லாம் சிறந்ததென்று சொல்லப் படுகிற ப்ருஹ்மபதவியைக்காட்டிலும் ஒரு பாகவதரு டைய திருமானிகையில் ஒரு கிருமிஜன்மமுண்டாவது சிறப்புடையதாகுமோ?

சுரு:— “சுபுஷு ஸுபுஷு வரூஷா வுநராவதிபுநொ ஜகந:” “ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்தா புநராவர்த்தி நோ ர்ஜந:” என்றபடி ப்ருஹ்மாமுதல் எறும்பீரூகவுடைய எல்லா ஜன்மங்கட்கும் மறுஜன்மமுண்டன்றோ! ஒரு உத் தம பாகவதருடைய திருமானிகையில் ஒரு கிருமி ஜன்ம மாய்ப் பிறந்தால் அதற்குப் பிறப்பு, வளர்ப்பு இறப்பு என்ற மூன்றும் அவருடைய திருமானிகையிலுண்டாகிறபடியா லும், ‘போனகம்செய்த சேடம் தருவரேல்புனிதமன்றே’ என்றபடி அப்பாகவதருடைய போனக தீர்த்தங்களை உட்கொள்ளும் பாக்யமுண்டாகிறபடியாலும் அதற்குபேறு லித்திக்கும். ஆதலால் இந்த ஜன்மம் சிறப்புடையதாக மதிக்கத்தக்கது. இன்னும், பெரியாழ்வாரும்,

“பூதமைந்தொடுவேள்வியைந்துபுலன்களைத் துபொறிகளால் ஏதமொன்றுமிலாதவண்கையினர்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர் நாதனைநாசிக்கனைநவின்றேத்துவார்களுழக்கிய பாததுளிபடுதலாலிவ்வுலகம்பாக்கியஞ்செய்ததே”

சரீரத்தாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞயங்களாலும், சுவை, ஒளி, ஓசை, ஊறு, நாற்றம் என்ற ஐந்து புலன்களாலும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து பொறிகளாலும் குற்றம் சிறிதுமில்லாத மிக்ககொடையாளர்களாயிருப்பார் வாழ்கின்ற திருக்கோஷ்டியூர் நாதனை, நரசிங்கனை வாயாரச் சொல்லி ஸ்தோத்திரம்பண்ணுமவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற இந்த லோகமானது பாக்கியத்தைப்பண்ணிற்று என்று அருளிச் செய்தார்.

சும:— ஸ்வாமி! இதுவரையிலும் கூறியதினால் ஸ்ரீவைணவர்களின் பெருமையை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன். இனி முன்னராவது ஸம்ஸ்காரமாகிய நவையாவத்தை அருளிச்செய்க.

சுரு:— ஒருமனுஷ்யனுக்கு இட்டு வழங்கப்படுகிற பெயரானது பகவந்நாமமாயிருத்தல்வேண்டும். அவ்வாறின்றிக் காக்கன், முக்கன், ராக்கன், முதலிய யோக்பதையில்லாத பெயரையிட்டு வழங்கலாகாது. இனி இதற்குத் தக்கபிரமாணமெடுத்துரைக்கிறேன்.

“காசங்கரையுடைக்கூறெங்குமங்கோர்கற்றைக்கும்
ஆசையினாலங்கவத்தப்பேரிமோதர்காள்
கேசவன்பேரிட்டுநீங்கடேனித்திருமினோ
நாயனாணன்றம்மன்னைநரகம்புகாள்”

இதன் பொருளாவது:— பொருளிற்கும், முன்னுணையிற் கரையுடைய வஸ்திரத்திற்கும் அங்கு ஒரு நெற்கற்றைக்கும் விருப்பங்கொண்டு, ஆங்கு நீங்கள் பற்றியிருக்கிற தெய்வங்களின் இழிவான பெயரை இட்டு வழங்கும் அறிவற்றவர்களே! நீங்கள் வாழவேண்டுமென்று விருப்புடையீர்களாயிருப்பீர்களாகில் உங்களுடைய புத்திரர்கட்குக் கிலேசத்தைப் போக்குபவனும், கல்யாண குணங்களையுடையவனுமாகிய ஸர்வேசுவரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு இன்புற்றிருப்பீர்களாக. இங்ஙனமிருப்பீர்களாகில் அப்புத்திரர்களின் அன்னையர் நரகம்புகாரென்பதாம். அன்னையர் நர

கம்புகாரென்ற உபலக்ஷணையால் தந்தையரும் நரகம்புகாரென்பது பெறப்படும்.

“குலந்தரும்செல்வந்தந்திமெடியார்படுதுயராயினவெல்லாம்
நிலந்தாஞ்செய்யும்நீள்விசம்பருளும்அருளொடுபெருநிலமணிக்கும்
வலந்தரும்மற்றும்தந்திமெப்பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்
வலந்தருஞ்சொல்லைநான்கண்டுகொண்டேன்நாராயணவென்னும்நாமம்”

இதன் பொருளாவது:— நாராயண என்ற பெயரானது நல்ல குலத்தையும், செல்வத்தையும் தருவதோடு அடியாரின் கொடியதுன்பத்தையும் தரைமட்டப்படுத்தும்; பரமபதத்தையும் தரும்; அருளுடன் பெரிய பதவியாகிய கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கின்ற வலிமையையும் பிறவற்றையுங் கொடுக்கும்; பெற்றதாயினும் மிக்கவருளைச் செய்கின்ற நன்மைதரத்தக்க சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் என்பதாம்.

“ஸாஜேத்யம் வாரிஹாஸ்யம் ஸௌலம் ஹேஷநேவவா
வெகூண நாஜேஹண ஸேஷாவஹாம் விஷு”

“ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேளநமேவவா
வைகுண்ட நாமக்ரஹண மசேஷாகஹரம் விது:”

(இ-ள்) பிதாவினுடைய ஸங்கேதத்தால் நாராயணன் முதலான நாமங்களை அஜாமீளனைப்போல் பேரிட்டழைத்தாலும், அதுகூலவிஷயத்தில் கோபிமார்களைப்போல் பரிஹாஸமாகத் திருநாமங்களையிட்டுச் சொன்னாலும், ஸங்கேதவித்வான்களைப்போல் அர்த்தமில்லாமல் திருநாமங்களைக்கூறினாலும், சத்ருவிஷயத்தில் சிசுபாலன் முதலானவர்களைப்போல் கோபமுண்டாகும்படி சொன்னாலும் பகவந்நாமமானது, தான் இதுவரையிற் செய்த எல்லாபாபங்களையும் போக்குமென்று அறியத்தக்கது என்பதாம்.

சும:— ஸ்வாமி! தேவரீர் இதுவரையிலும் கூறியதினால் பகவந்நாமத்தைப் பிள்ளைகட்கு இட்டுக் கூப்பிடவேண்டுமென்றும், அது இன்னின்ன பலனைக்கொடுக்க வல்லதென்றும்

தெரிந்துகொண்டேன். பகவந்நாமத்தைமுறை கெட்கூறி
னாலும் பலனைக்கொடுக்கும் என்றீர். அது எப்படி?

“ஹரிஹரதி பரபாரி துஷ்டசிதைதரபி ஸ்ம்ருத:
யத்ருச்சயேவ ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவஹி பாபக:”

“ஹரிஹரதி பரபாரி துஷ்டசிதைதரபி ஸ்ம்ருத:
யத்ருச்சயேவ ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவஹி பாபக:”

(இ-ள்) ஹரியென்ற பெயரையுடைய ஸர்வேசுவரன், கெட்ட சிந்
தையுடையவர்கள் பகவந்நாமத்தை முறைகெட்கூறினா
லும் அவர்களிடத்திலுள்ள சகல பாபங்களையும் போக்கு
கிறான். எவ்வாறெனில், அக்ரிசுடுமென்ற நினைவில்லாமல்
அதை யதிருச்சையாகத் தொட்டாலும் அது தன் உஷ்
ணத்தால் தணித்துவிடுகிறது. அதுபோல் பகந்நாமம் ஸகல
பாபங்களையும் போக்கவல்லது என்ற நினைவில்லாமற் கூறி
னாலும் அது சகலபாபங்களையும் போக்குமென்பதில் தட்
ட்டில்லை என்பதாம்.

(சொடருர்).

ஸ்ரீ:

ஓர்முக்ய அறிவிப்பு.

—

1926இல் ஏப்ரல்மீ 3உபன்று ஸ்ரீரங்கம் புதுஅக்ரஹாரத்
தெருவிவிருக்கும் யாதவராமாதுஜகூடத்தில் மகா-நா-ஸ்ரீ மா.
திருவேங்கடம் பிள்ளையவர்கள் ஆதரவில் ‘யாதவஸங்க’த்தின் இரண்
டாவதாண்டு திறைவிழா மகா-நா-ஸ்ரீ ராவ்காஹிப் ஆதிகேசவ
பிள்ளையவர்கள் (ஹைகோர்ட்டு ரிஜிஸ்ட்ரார்) அக்ராஸநத்தில் நடை
பெற்றது. அப்பொழுது பல அறிஞர்கள் யாதவர்களின் சிறப்பைக்
குறித்தும், அவர்கள் முன்னேற்றத்தைப்பற்றியும் பாக்க உபந்ய

ஸித்து ஸபையை மகிழ்வித்தார்கள். இது நிற்க, செங்கற்பட்டு
மகா-நா-ஸ்ரீ திருவேங்கடம் பிள்ளையென்ற திருவேங்கடசாமிக்
கோன் என்பவர் யாதவர்கள் இயல்பாகவே பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்
றுள்ளவர்களாதலால் மற்றவர்களைப்போல இவர்கட்குச் சங்கசக்ர
தாரணம் வேண்டியதில்லை என்று உபந்யஸித்தார். இது விஷயத்தை
இங்கு என்னறிவுக் கெட்டியவளவில் ஆராய்ந்து முடிவுகூறினால்
யாதவ ஸமுகத்தினர் பலருக்கும் நன்மையுண்டாகுமென்ற ஆசை
கொண்டு எழுத முன்வந்துள்ளேன்.

ஸர்வேசுவரனுடைய படைப்பிலகப்பட்ட பிரம்மாமுதல் என்றும்
பீராகவுள்ள சகலவஸ்துக்களும் பகவத் ஸம்பந்தமுள்ளனவேயாம்.
ஸர்வேசுவரன் எல்லாவஸ்துக்களுள்ளும் புறம்பும் நீக்கமற நிறை
ந்து விளங்குகின்றனென்றபோது உலகத்தில் அவன் ஸம்பந்தமில்
லாதவஸ்து யாதானது? அங்ஙனமிருக்க யாதவர்கள் மாத்திரமே
பகவத் ஸம்பந்தமுடையார்கள் என்று ஸாதிப்பது எவ்வாறு
பொருந்தும்? இதுநிற்க, ப்ராம்மணர்கள் காயத்திரியாகிய மந்த்
ரத்தைபடைவதற்குப் பூர்வாங்கமாக உபந்யஸிதி ஸம்ஸ்காரத்தைப்
பெறுவதுபோல ஸகலார்த்த ப்ரகாசமான திருவஷ்டாகூரிமந்த்ரத்
தையடைவதற்குப் பூர்வாங்கமாகச் சங்க சக்ரதாரணத்தைப் பெற
வேண்டியது யாவர்க்கும் முக்பகடமையாகும். “தத்ரஹிதம்கர்மநிஷ்
பலம்” என்பதனால் சங்கசக்ரதாரணம் யாவர்க்கும் அவசியம்வேண்டு
மென்பது வெளியாயிற்று.

இன்னும் கண்ணபிரான் துவாரகையைவிட்டு வெளியே புறப்
படுகிற காலத்தில் ‘யாரையுள்ளேவிடுவது’ என்று ஸம்ஸயமுற்
றிருந்த துவாரபாலகரை (வாயிற் காப்போரை) நோக்கி,

“யசுராக்ஷிதா ப்ரவேஷுவா: யாவதாமகமநம்
நாமுத்ரிதா: ப்ரவேஷுவா: யாவதாமகமநம்”

“சக்ராக்ஷிதா ப்ரவேஷுவா: யாவதாமகமநம் மம
நாமுத்ரிதா: ப்ரவேஷுவா: யாவதாமகமநம் மம”

நீவிர் தான்வருமளவும் சங்கசக்ரதாரணமுடைய வைஷ்ணவர்களை
உள்ளேவிடுவீர்களாக; அல்லாதார்களை விலக்குவீர்களாக; என்று
அருளிச்செய்தான். இதனால் சங்கசக்ரதாரணம் பண்டைக்காலந்
தொட்டேயுண்டென்பது அறிபலர்கும்.

சிவபிரான் பார்வதிதேவியை நோக்கி,

“யெகணுமதுதவஸி நஸிநாகுரோரா:

யெவாஹுசி குவ வரிவிஸித ஸ்வவசுரா:

யெவாஹுமாதவஸி உஸாஹுபுபுஷாணரா:

தெவெஷ்வரா: வாவதஸிஸுவலிசுயந்தி”

“யேகண்டலக்கதுளஸி நஸிநாகுரோலா:

யேபாஹுமூல பரிசிஹித சங்கசக்ரா:

யேவாலலாடபலகே லஸதார்த்வபுண்டரா:

தேவைஷ்ணவா: புவநமாசு பவித்ரயந்தி”

கழுத்தில் துளவி நஸிநாகுரோலையையும் தோள்களில் சங்கசக்ரதா
ரணங்களையும், நெற்றியில் ஊர்த்துவ புண்டரமுகிப திருமண்தாப்
பையமுடையவர்கள் யாவரோ அவரோ வைஷ்ணவர்களாவார்களென்
றுரைத்தார். இதனாலும் வைஷ்ணவலக்ஷணம், சங்கசக்ரதாரண
முதலியவைபாம் என்பது விளங்கும். தொன்றுதொட்டே வைஷ்ண
வர்களாயிருக்கிற யாதவர்கட்குச் சங்கசக்ரதாரணமுதலிய பஞ்ச
ஸம்ஸ்காரம் இன்றியமையாததாகும். இன்னும் இதற்குப் பரமானம்
பலமிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க.

இங்ஙனம்,

பத்மநாபராமா நுஜ தாஸர்,

பாலக்கரை திருச்சி.

விளம்பர விகிதம்.

எல்லா ஆர்டர்களும் மணியார்டர்மூலம்
அனுப்புவதுடன் முழுவிவரமும் தெரிவாய்
எழுதவேண்டும்.

எங்களுடைய பத்திரிகை பிரதிமாதம் 1500
காப்பிகள்வரை பல ஊர்களுக்கும் போகின்றதி
னால், விளம்பர சமாதானம் கொடுக்கிறவர்கள்
அடியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற விகிதப்படி தங்
களுக்கு தேவையான காலத்திற்கு ஆர்டர்
கொடுக்க வேண்டுகிறோம்.

பக்கம்.	1 மீ	3 மீ	6 மீ	1 வரு
முழு பக்கம் ரூ.	3-0-0	8-0-0	16-0-0	32
அரை பக்கம் ரூ.	1-8-0	4-0-0	8-0-0	16
கால் பக்கம் ரூ.	0-12-0	2-0-0	4-0-0	8

இங்ஙனம்,

மாளேஜர்.

239. ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

தெற்குமாரட்டுத் தெரு, மதுரை.

What is your duty to your Country?

To support Home Industries and
give proper encouragement.

The Madras Pencil Factory,
P. Box 86. MADRAS

128

ஹரிஸமயதிவாகரம்

நீவிர் தான்வருமளவும் சங்கசக்ரதாரணமுடைய வைஷ்ணவர்களை
உள்ளேவிடுவீர்களாக; அல்லாதார்களை விலக்குவீர்களாக; என்று
அருளிச்செய்தான். இதனால் சங்கசக்ரதாரணம் பண்டைக்காலந்
தொட்டேயுண்டென்பது அறியலாகும்.

சிவபிரான் பார்வதிதேவியை நோக்கி,

“யெகணுமததௌலி நனி நாகுஷீராரா:

யெவாஹுமீ-ஓவ வரிவிஹித ஸாவவகூரா:

யெவாஹுமடமகெ உலஹி-ஓயு-ஹுணாரா:

தெவெஷ்வரா: வாவநகோஸாவலி சூயந்தி”

“யேகண்டலக்நதுளஸி நளிநாகுஷீமாலா:

யேபாஹுமூல பரிசிஹித சங்கசக்ரா:

யேவாலலாடபலகே லஸதார்த்வபுண்ட்ரா:

தேவைஷ்ணவா: புவநமாக பவித்ரயந்தி”

கழுத்தில் துளசி நளிநாகுஷீமாலையையும் தோள்களில் சங்கசக்ரதா
ரணங்களையும், நெற்றியில் ஊர்த்துவ புண்டரமகிப திருமண்தாப்
பையுமுடையவர்கள் யாவரோ அவரே வைஷ்ணவர்களாவார்களென்
றுரைத்தார். இதனாலும் வைஷ்ணவலக்ஷணம், சங்கசக்ரதாரண
முதலியவை என்பது விளங்கும். தொன்றுதொட்டே வைஷ்ண
வர்களாயிருக்கிற யாதவர்கட்குச் சங்கசக்ரதாரணமுதலிய பஞ்ச
ஸம்ஸ்காரம் இன்றியமையாததாகும். இன்னும் இதற்கு ப்ரமானம்
பலவிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க.

இங்ஙனம்,

பத்மநாபராமா நுஜ தாஸர்,

பாலக்கரை திருச்சி.

விளம்பர விகிதம்.

எல்லா ஆர்டர்களும் மணியார்ட்முலம்
அனுப்புவதுடன் முழுவிவரமும் தெளிவாய்
எழுதவேண்டும்.

எங்களுடைய பத்திரிகை பிரதிமாசம் 1500
காப்பிகள்வரை பல ஊர்களுக்கும் போசின்றதி
னால், விளம்பர சமாசாரம் கொடுக்கிறவர்கள்
அடியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற விகிதப்படி தங்
களுக்கு தேவையான காலத்திற்கு ஆர்டர்
கொடுக்க வேண்டுகிறோம்.

பக்கம்.	1 மீ	3 மீ	6 மீ	1 வரு
முழு பக்கம் ரூ.	3-0-0	8-0-0	16-0-0	32
அரை பக்கம் ரூ.	1-8-0	4-0-0	8-0-0	16
கால் பக்கம் ரூ.	0-12-0	2-0-0	4-0-0	8

இங்ஙனம்,

மாணோர்.

239. ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

தெற்குமாரட்டுத் தெரு, மதுரை.

What is your duty to your Country?

To support Home Industries and
give proper encouragement.

The Madras Pencil Factory,
P. Box 86. MADRAS

Maran's Dog, Toronto, Canada AMRUTANJAN.

அமிர்தா

ஞ்சனம்.

சரீர் கோய்மருத்து.

ஸ்கீதேளஷிதம்.

விடை அனாபந்து

விடை 0-10-0.

இருபத்தைந்து வருடமாக வந்தணக்காக விற்பனாகிறது.

அபூர்வ மூலிகைகளினால் தயார்செய்யப்பட்டு அழகம்

மாக் செய்து உபயோகத் தகுதல் தயாராய்.

எல்லா நோவுகளுக்கும்

ஒரு வகைண்ட அவுஷதம் அமிர்தாநாசகரமே. தலைவலி, முதுகுவலி கீஸ்பிடிப்பு முதலிய எல்லா நோவுகளையும் கொடிய பொறுதில் தீர்க்கும்.

உடனே முந்துங்கள்!

மோஷ்ரீனி அதலம்

பாட்டில் 1-க்கு 0 12 0

படைமருந்து.

பட்டி 1-க்கு 0 6 0

பலபோடி.

பட்டி 1-க்கு 0 2 0

அமிர்தாஞ்சன் டிப்போ,

7. தம்புச்செட்டிலிதி, சென்னை.